

SKO.4170.869.2021

DECYZJA

Na podstawie:

- art. 138 § 2 i § 2a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm, dalej: K.p.a.),
- art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. Dz. U. z 2021 r., poz. 247 ze zm., dalej: ustawa ooś.) oraz § 3 ust.1 pkt 54 lit. b Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839),
- art. 1, art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2018 r., poz. 570),

po rozpatrzeniu odwołania Zakładu Energetyki Ciepłej spółka z o. o. od decyzji Burmistrza Białogardu znak: OŚ.6220.31.2020 z dnia 09.03.2021 r. w przedmiocie odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn „Budowa instalacji fotowoltaicznej PV BIAŁOGARD 1 o mocy do 1 MW wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą”, planowanego do realizacji na działce gruntu nr 40 obręb 005 miasto Białogard, położonej przy ul. Królowej Jadwigi w Białogardzie, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, w składzie:

Przewodnicząca – Iwona Szaranek (sprawozdawca)
Członkowie – Agata Witkowska
– Joanna Mojska

na posiedzeniu w dniu 7 października 2021 r. orzeka:

**uchylić zaskarżoną decyzję w całości
i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.**

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją Burmistrz Białogardu, na podst. art. 80 ust. 2 ustawy ooś., odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dotyczących realizacji ww. przedsięwzięcia wobec jego niezgodności z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego miasta Białogard, zatwierdzonym uchwałą Rady Miejskiej Białogardu Nr XLVII/396/06 z dnia 27 października 2006 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Białogard (Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 2019 r., poz. 1667 oraz z 2020 r. poz. 3830 i 3831). Teren objęty przedmiotową inwestycją - „Budowa instalacji fotowoltaicznej „PV BIAŁOGARD 1” o mocy do 1 MW wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą” - działka gruntu nr 40 obręb 0005 miasta Białogard, położony przy ul. Królowej Jadwigi oznaczony jest w mpzp miasta Białogard symbolem 6P,U - tereny obiektów produkcyjnych składów i magazynów, tereny zabudowy usługowej. Zgodnie z zapisami ogólnymi § 10 pkt 2 mpzp, na terenie objętym planem dopuszcza się lokalizowanie przedsięwzięć mogących zawsze znacząco lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko na terenach oznaczonych symbolami terenu P; P,U; U. Jednakże z zapisów ogólnych określonych w § 11 pkt 14 lit b mpzp wynika, że na terenach oznaczonych symbolami P; U i P,U dopuszcza się wyłącznie lokalizację mikroinstalacji (w rozumieniu przepisów ustawy o odnawialnych źródłach energii). Zgodnie z art. 2 ust. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2020 r. poz. 261 z późn. zm.) mikroinstalacja to instalacja odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 50 kW. Na podstawie informacji przedłożonych w karcie informacyjnej przedsięwzięcia organ ustalił, że lokalizacja planowanego przedsięwzięcia na działce gruntu nr 40 obręb 005 miasta Białogard, położonej przy ul. Królowej Jadwigi w Białogardzie jest niezgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Białogard, gdyż ze względu na przekroczenie możliwej do instalacji mocy 50 KW, nie należy do

mikroinstalacji. Należało orzec o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Inwestor odwołał się od powyższej decyzji z zachowaniem ustawowego terminu. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. Art. 7, 77 § 1 i 80 KPA poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału w sprawie oraz nierozpatrzenie całego materiału, czego wynikiem jest dokonanie błędnych ustaleń w zakresie niezgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z planowanym przedsięwzięciem,
2. Art. 80 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i ochronie środowiska poprzez uznanie, że planowane przedsięwzięcie nie jest zgodne z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego,
3. § 11 pkt 14 lit. b Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego dla Miasta Białogard poprzez błędne przyjęcie, że na obszarze wskazanym we wniosku możliwa jest jedynie budowa mikroinstalacji w rozumieniu przepisów ustawy o odnawialnych źródłach energii.

Mając na uwadze powyżej przedstawione zarzuty, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 KPA skarżąca spółka wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez organ odwoławczy ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie po rozpatrzeniu odwołania ustaliło, co następuje. Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę materialnoprawną w niniejszej sprawie stanowi ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ustawa o oś). Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia (art. 73 ust. 1 ustawy środowiskowej). Zgodnie z art. 71 decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie tej decyzji jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przedsięwzięcia kwalifikuje się do odpowiedniej kategorii na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1839) w sprawie przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Ustawodawca określił precyzyjnie katalog okoliczności uzasadniających odmowę zgody na realizację przedsięwzięcia. Odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia można jedynie w razie niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (art. 80 ust. 2 ustawy); odmowy uzgodnienia warunków realizacji przez organ uzgadniający w przypadku, gdy jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (art. 77 ust. 1 ustawy); braku zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany, jeżeli z oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie (art. 81 ust. 1 ustawy), gdy z oceny oddziaływania na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, a za realizacją przedsięwzięcia nie przemawiają konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym i brak jest rozwiązań alternatywnych (art. 81 ust. 2 ustawy), jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może spowodować nieosiągnięcie celów środowiskowych

zawartych w planie gospodarowania wodami dorzecza (art. 81 ust. 3 ustawy); jeżeli z przeprowadzonego postępowania wynikać będzie niemożliwe do zlikwidowania czy zminimalizowania do poziomu dopuszczalnych emisji, negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko. Organ w postępowaniu o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia nie może abstrahować od wynikających z ustawy ram działania organu właściwego dla wydania decyzji, poprzez m.in. analizowanie zgodności inwestycji z zapisami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.

W rozpatrywanej sprawie Inwestor złożył wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni fotowoltaicznej o mocy do 1,0 MW wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną na działce nr 40 obręb 005 miasto Białogard. Przedsięwzięcie to planowane jest do realizacji na powierzchni 1,27 ha i kwalifikuje się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko określonych w § 3 ust. 1 pkt 54 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, gdyż stanowi zabudowę przemysłową, w tym zabudowę systemami fotowoltaicznymi wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż 1 ha na obszarach innych niż obszary objęte formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy. Wobec tej kwalifikacji, zgodnie z art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy ooś, dla przedmiotowego przedsięwzięcia wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Kwestia ta jest bezsporna, potwierdzona zarówno przez organ I instancji, jak i Inwestora, który we wniosku o wydanie decyzji wskazał, że inwestycja zalicza się do przedsięwzięć wskazanych w § 3 ust. 1 pkt 54 (pomyłkowo wskazano: lit. a, podczas gdy winno być: lit. b). Faktu tego nie kwestionuje przedłożona Karta Informacyjna Przedsięwzięcia.

Jak stanowi art. 80 ust. 2 ustawy ooś, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Na terenie miasta Białogard obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego miasta Białogard, zatwierdzony uchwałą Rady Miejskiej Białogardu Nr XLVII/396/06 z dnia 27 października 2006 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Białogard (Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 2019 r., poz. 1667 oraz z 2020 r. poz. 3830 i 3831), zwanym dalej mpzp. Analiza wypisu i wyrysu z mpzp dokonana przez Kolegium potwierdza ustalenia faktyczne organu I instancji. Teren objęty przedmiotową inwestycją oznaczony jest w mpzp miasta Białogard symbolem 6P,U - tereny obiektów produkcyjnych, składów i magazynów, tereny zabudowy usługowej. Wg zapisów ogólnych planu, na terenie objętym planem dopuszcza się lokalizowania przedsięwzięć mogących zawsze znacząco lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko na terenach oznaczonych symbolami terenu P; P,U; U (§ 10 pkt 2). Z zapisów ogólnych określonych w rozdziale 2 Ustalenia dla wszystkich terenów § 11 pkt 14 lit b mpzp wynika, że na terenach oznaczonych symbolami P; U i P,U dopuszcza się wyłącznie lokalizację mikroinstalacji (w rozumieniu przepisów ustawy o odnawialnych źródłach energii) wykorzystujących energię z odnawialnych źródeł energii, w szczególności instalacje fotowoltaiczne i wykorzystujące siłę wiatru o wysokości do 30 m, przy czym, przy lokalizacji elektrowni wiatrowych, należy uwzględnić przepisy ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. Powyższe przywołał organ I instancji, stwierdzając na tej podstawie niezgodność przedsięwzięcia z ustaleniami planu. Stanowisko to należy uznać za bezpodstawne.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że zgodnie z wypisem z mpzp, §11 „Ustalenia dotyczące

zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej” został oznaczony jako „nie dotyczy”. Niezrozumiałe zatem jest, dlaczego pomimo uznania, iż ta jednostka redakcyjna nie dotyczy planowanej inwestycji – zostały przywołane jej dalsze punkty i organ, przesądając o odmowie, powołał się na zapis punktu 14 lit. b, który stanowi: na terenach oznaczonych symbolami P; U i P,U dopuszcza się wyłącznie lokalizację mikroinstalacji (w rozumieniu przepisów ustawy o odnawialnych źródłach energii), wykorzystujących energię z odnawialnych źródeł energii, w szczególności instalacje fotowoltaiczne i wykorzystujące siłę wiatru o wysokości do 30 m, przy czym, przy lokalizacji elektrowni wiatrowych, należy uwzględnić przepisy ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.

Organ I instancji w rozważaniach w zakresie zgodności inwestycji z mpzp wziął pod uwagę wyłącznie wyrwany z szerszego kontekstu pkt 14 lit. b, pomijając zasadniczą część pkt 14, zgodnie z którą zawiera on ustalenia wyłącznie w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, które jest realizowane w formie obsługi poprzez linie kablowe podziemne n/n przyłączone do sieci s/n poprzez elektroenergetyczne stacje transformatorowe (oznaczone symbolem E), z zachowaniem wskazanych warunków, w tym określonych w lit. b na temat dopuszczalności mikroinstalacji. Należy przyjąć, że ustalenia zawarte w pkt 14 dotyczą zaopatrzenia obiektów w obszarze obowiązywania planu miejscowego w energię elektryczną. Mówiąc w uproszczeniu – wskazany punkt określa, w jaki sposób obiekty powstające na danym terenie mogą być zaopatrywane w energię elektryczną. Co do zasady, następuje to poprzez linie kablowe podziemne, natomiast lit. b dopuszcza również w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, lokalizację mikroinstalacji. W ocenie Kolegium, organ I instancji dokonał w niniejszej sprawie błędnej wykładni obowiązującego miejscowego planu, poprzez przyjęcie, że §11 pkt 14 lit. b powoduje niezgodność planowanego przedsięwzięcia z mpzp. Podczas gdy przywołany przepis określa wyłącznie sposób zaopatrzenia inwestycji w energię elektryczną. Odnosi się więc jedynie do infrastruktury służącej do zaopatrywania w energię, tzw. media. Do inwestycji infrastrukturalnych nie zalicza się natomiast urządzeń służących do produkcji przemysłowej energii elektrycznej.

Z przedłożonej Karty Informacyjnej Przedsięwzięcia nie wynika, czy inwestycja wymaga również zaopatrzenia (zasilenia) w energię elektryczną, a jeżeli tak, to w jaki sposób będzie ona zapewniona. Niemniej z całą pewnością celem zrealizowania planowanej inwestycji nie jest „zaopatrzenie w energię elektryczną” jakiegoś obiektu, a produkcja energii elektrycznej. Analizując zatem zgodność przedsięwzięcia z mpzp należy wziąć pod uwagę § 10 mpzp, który określa ustalenia dotyczące szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu. Zgodnie z punktem 2, na terenie objętym planem dopuszcza się lokalizowanie przedsięwzięć mogących zawsze znacząco lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko na terenach oznaczonych symbolami terenu P; P,U; U. Zapis ten przesądza jednoznacznie o zgodności inwestycji z mpzp.

W ocenie Składu Orzekającego Kolegium, analiza pojęcia „infrastruktura techniczna”, którą zawiera uzasadnienie odwołania, nie ma merytorycznego znaczenia w niniejszej sprawie. Pojecie to bowiem znajduje zastosowanie w postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy. Ale i w tym kontekście warto zwrócić uwagę, że pełnienie przez infrastrukturę techniczną wyłącznie roli obsługi planowanych inwestycji zostało wskazane w art. 54 pkt 2 lit. c ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W konsekwencji należy przyjąć, że planowana instalacja fotowoltaiczna, wytwarzająca energię elektryczną ze źródła odnawialnego w sposób przemysłowy, nie stanowi urządzenia infrastruktury technicznej, w rozumieniu art. 61 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Jak już wskazano wyżej, nie ma to jednak znaczenia w rozpatrywanej sprawie, bowiem nie jest przedmiotem niniejszej sprawy ustalenie warunków zabudowy.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wprowadza w § 3 ust. 1 pkt 54 pojęcie „zabudowa przemysłowa”, w tym zabudowa systemami fotowoltaicznymi. Zgodnie z dokonaną klasyfikacją, planowane przez Inwestora przedsięwzięcie stanowi taką właśnie zabudowę systemami fotowoltaicznymi na obszarze powyżej 1 ha. Jest to zatem zabudowa przemysłowa, która służy wytwarzaniu energii (w celach handlowych), a nie w celu zaopatrzenia obiektu we własnym zakresie w energię elektryczną. Skład Orzekający Kolegium podziela stanowisko skarżącego wyrażone w części III uzasadnienia. Skarżący podkreślił, że Zakład Energetyki Ciepłej spółka z o.o. nie wytwarza energii elektrycznej na swoje potrzeby, a ma jedynie na celu sprzedaż wytworzonej energii w preferencyjnych stawkach dla mieszkańców Białogardu, co w swej naturze stanowi charakter produkcyjny, bowiem energia będzie zarówno wytwarzana jak i sprzedawana na potrzeby społeczności. Nieodłącznym elementem prowadzenia działalności w tym charakterze jest zabudowa produkcyjna, jaką w przedmiotowym postępowaniu jest farma fotowoltaiczna. Skarżący wskazał, że zgodnie z ugruntowaną linią orzeczniczą, podstawowym zadaniem farmy fotowoltaicznej jest wytwarzanie energii elektrycznej, a nie funkcja służebna względem innych urządzeń czy obiektów (odmiennie panel fotowoltaiczny montowany na budynku). Tego typu inwestycję należy traktować jako zabudowę przemysłową/produkcyjną, tak m.in.: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z 13 marca 2019 r., wydany w sprawie: II SA/Go 63/19. Kwestia ta jest jednoznaczna w świetle przytoczonego wyżej § 3 ust. 1 pkt 54, który jest podstawą kwalifikacji przedsięwzięcia w rozumieniu art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy ooś.

Kolegium nie podziela również argumentu zaskarżonej decyzji, że dla terenu obejmującego działkę nr 40 w obrębie 0005 miasta Białogard studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego nie przewiduje lokalizacji obszarów o jakich mowa w art. 10 ust. 2a u.p.z.p. W myśl tego przepisu, jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, to w studium ustala się ich rozmieszczenie. Przywołany art. 10 wskazuje elementy uwzględniane i określane w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Przepis ten stanowi w istocie wytyczne dla organu planistycznego. Ustawodawca przewidział obowiązek ustalenia rozmieszczenia urządzeń OZE o mocy przekraczającej 100 kW w studium. Zgodnie z art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. w planie miejscowym określa się – w zależności od potrzeb – granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a, oraz granice ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko. Regulacja przepisów art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. oznacza, że rozmieszczenie tego rodzaju urządzeń infrastruktury energetycznej należy do decyzji organów gminy w ramach władztwa planistycznego, przy czym ustalenia w tym przedmiocie są obligatoryjne w studium, a fakultatywne w planie miejscowym. Ustawa nie uzależnia przy tym dopuszczalności lokalizacji takich inwestycji od stosownego zapisu w studium. Należy w tym miejscu zauważyć, że art. 80 ust. 2 ustawy ooś obliuguje organ wydający decyzję do stwierdzenia zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z planem miejscowym, nie zaś z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Zatem organ nie ma podstaw prawnych by odmówić wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z powodu niezgodności inwestycji ze studium. Natomiast w mpzp ustalenia w zakresie lokalizacji urządzeń OZE są wyłącznie fakultatywnie. Rację zatem ma Inwestor, który podnosi, że w niniejszej sprawie nie ma znaczenia fakt, że przedmiotowy mpzp nie jest doprecyzowany w zakresie budowy farm fotowoltaicznych. Ustalenie przez organ I instancji, że dla terenu obejmującego działkę gruntu nr 40 w obrębie 0005 miasta Białogard studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania

przestrzennego nie przewiduje lokalizacji takich obszarów, nie przesądza o niezgodności inwestycji z mpzp.

W wyniku przeprowadzonego postępowania odwoławczego, Kolegium ustaliło, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem § 11 pkt 14 lit b mpzp poprzez jego błędną wykładnię i uznanie na tej podstawie, że lokalizacja planowanego przedsięwzięcia nie jest zgodna z ustaleniami tego planu. W konsekwencji organ I instancji nie podjął wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, tj. art. 7, art. 77§ 1, art. 80 K.p.a., a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozpatrzenie. W ocenie Składu Orzekającego Kolegium, nie została wykazana przesłanka do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wnioskowanego przedsięwzięcia, a zaskarżona decyzja została wydana przedwcześnie. Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, należy wziąć pod uwagę ww. okoliczności.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw (w dwóch egzemplarzach) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie (70 -526 Szczecin, ul. Staromłyńska 10) za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie (75-626 Koszalin, ul. Gen. Władysława Andersa 34) w terminie 14 dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji. Do sprzeciwu stosuje się odpowiednio przepisy o skardze, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Sprzeciw od decyzji powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylenia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję - zgodnie z art. 64 b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.). Zasady uiszczenia oraz wysokość wpisu od skargi w postępowaniu przed sądami administracyjnymi są uregulowane w ww. ustawie oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r., poz. 535 t.j.). Wysokość wpisu stałego w sprawie sprzeciwu od decyzji wynosi 100 zł. Wpis sądowy można uiścić gotówką w kasie sądu lub na rachunek bankowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w NBP: 95 1010 1599 0030 9822 3100 0000. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy poprzez zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także na portalu internetowym pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>

Przewodnicząca Składu Orzekającego

Iwona Szaranek (spr.)

Członkowie:

Agata Witkowska

Joanna Mojska

Otrzymują:

1. Zakład Energetyki Ciepłej sp. z o.o.
ul. Słowińska 1, 78-200 Białogard
2. Strony w drodze obwieszczenia
3. Burmistrz Białogardu +akta
4. aa